

Farvel til dårlig samvittighed

Jeg opgiver drømmen for min søn

At drive egen skønhedsklinik var i mange år drømmen for 37-årige Astrid Andersen, men så blev hun mor til Christian. Han lider af en luftrørssygdom, der gør, at han skal være overvåget døgnet rundt. Astrid kæmpede med dårlig samvittighed og valgte til sidst at vinke farvel til sit livsværk, for familien er vigtigere.

■ Indtil for nylig var Astrid fra Hedensted kosmetolog, ejer af en skønhedsklinik og chef for fem ansatte. I dag er hun bare mor, men der er ikke noget, der hedder "bare", når man som Astrid har en søn på 1½ år, der skal overvåges døgnet rundt, og en datter på snart 3 år. Og at lukke sit livsværk er hel-

ler ikke en beslutning, man "bare" tager.

– Jeg har altid elsket mit arbejde og har aldrig drømt om at være hjemmegående husmor, men det er også en gave at få lov at gå hjemme og tage sig af sine børn, siger 37-årige Astrid Andersen.

Grunden til, at hun lukkede sin

klinik og nu helliger sig hjemmet på fuld tid, hedder Christian. Han stavrer rundt i familiens køkken og undersøger nysgerrigt alt, han møder på sin vej. At Christian ikke er helt som andre jævnaldrende, afslører den slange, han har under næsen. Den lille dreng er født med Tracheomalacia – en sjælden luftrørssygdom, der gør, at han har svært ved at udånde luften ordentligt. Derfor ophober der sig langsomt giftstoffer i hans lille krop. Han vokser formentlig fra sygdommen, men på nuværende tidspunkt skal han overvåges alle døgnets timer.

– Christian har brug for at være koblet til en cpap-maskine, der hjælper ham med at trække vejret. I begyndelsen kunne han kun kla-

TRACHEOMALACIA

Tracheomalacia er en sjælden luftrørssygdom, hvor luftrøret er for blødt. Det betyder, at det kollapser, hvilket specielt giver problemer ved udåndingen. Bliver luften ikke udåndet ordentligt, oplagres den giftige kuldioxid i kroppen. Som Christian vokser op, vil hans luftvejsrør blive mere stabilt, og han vil formentlig vokse fra sygdommen.

Kilde: en.wikipedia.org og Astrid Andersen

re fem minutter uden, nu kan han undvære den i tre-fire timer. Siden han blev født, har han haft lungebetændelse 25 gange og er røget ind og ud af hospitaler, så han har mere brug for sin mor end de fleste børn, siger Astrid, der er kæreste med Peter og desuden mor til Olivia.

Derfor besluttede hun at afvikle sin salon og fyre de fem ansatte.

– Jeg havde hele tiden dårlig samvittighed. Jeg følte mig utilstrækkelig på arbejdet og havde dårlig samvittighed over for mine ansatte, fordi jeg var så meget væk. Og jeg havde dårlig samvittighed over for mine børn, for min datter lider også under at have en bror, der er syg, siger Astrid.

Efter halvandet år med talrige indlæggelser og undersøgelser var hun ved at være slidt ned, og en torsdag aften i april satte hun sig ned og mærkede efter. Hvad var vigtigst? Hendes forretning eller hendes børn? Svaret gav sig selv.

– Allerede fem minutter efter at jeg havde truffet beslutningen om at lukke klinikken, kunne jeg mærke, at det var det rigtige, men jeg var ikke lettet, for det var forfærdeligt at skulle fyre mine ansatte. Jeg følte, at jeg svigtede dem, fortæller Astrid.

Mandag morgen havde hun fem fyresedler med på arbejde.

– I de næste to måneder var mine ansatte skiftevis kede af det og frustrerede. De kunne ikke forstå, hvorfor jeg ikke bare kunne beholde butikken. Men jeg vidste, at selv om jeg beholdt den og selv gik hjemme, ville den fylde i mine tanker, og jeg ville stadig stå med det økonomiske ansvar. Jeg havde brug for at få helt ro, fortæller Astrid.

En del af identiteten

Hun har altid drømt om at blive kosmetolog. Hendes tante var kosmetolog, og som lille pige var hun fascineret af tantens makeup, cre-

mer og andre skønhedsprodukter. I folkeskolen var hun i erhvervspraktik i en skønhedssalon, og i den blå bog fra efterskolen forudså kammeraterne, at Astrid ville ende i den branche. Som 19-årig, nyuddannet kosmetolog etablerede hun sig som selvstændig i hjembyen Hedensted, og bortset fra en afstikker til Australien, hvor hun i halvandet år arbejdede i wellnessafdelingen på et femstjernet resort, og et smut forbi spaafdelingen på Hotel Vejlefjord, har hun været sin egen chef.

– Jeg dur ikke til sådan noget 8-16-arbejde, for jeg tænker arbejde hele tiden. Hvad kan jeg forbedre i salonen eller lave af nye tiltag? Jeg har været på arbejde døgnet rundt, men jeg kunne jo lide det, siger Astrid og tilføjer: – At være selvstændig kosmetolog har været en stor del af min identitet, og det er underligt at slippe det.

– Jeg dur ikke til sådan noget 8-16-arbejde, for jeg tænker arbejde hele tiden. Hvad kan jeg forbedre i salonen eller lave af nye tiltag? Jeg har været på arbejde døgnet rundt, men jeg kunne jo lide det, siger Astrid og tilføjer: – At være selvstændig kosmetolog har været en stor del af min identitet, og det er underligt at slippe det.

Da hun for knap tre år siden blev mor til Olivia, holdt hun fire måneders fuld barsel, hvorefter hun med sin mors hjælp langsomt begyndte at arbejde igen. Hun havde ansat en daglig leder, så hun ikke selv behøvede at være på klinikken, som bar hendes navn – men hun kunne godt lide at være der.

– Man kommer tæt på kunderne i vores branche. Jeg har en kunde, der har fulgt mig i alle de 18 år, jeg har haft salon, og hende besøgte jeg og gav en stor buket blomster, da jeg stoppede. Det var lidt trist.

Overvåges konstant

Astrid nåede dog ikke at være tilbage i skønhedssalonen ret længe, før Christian meldte sin ankomst.

– Der var mange tegn på, at der var noget galt, men der gik fem uger, før vi fik diagnosen. I begyndelsen var vi bare lettede over, at det ikke var en hjertefejl eller noget andet alvorligt. Det var først se-

ner, at konsekvenserne gik op for os, fortæller Astrid.

Familien måtte ikke komme hjem fra hospitalet, før der var et sygeplejerske-team klar til at følge dem. Christian skulle nemlig overvåges døgnet rundt af en sygeplejerske.

– Det værste var, at jeg skulle overgive min baby til en fremmed om natten, fordi Christian skal overvåges, når han sover, fortæller Astrid.

Siden den 8. marts 2017 har der konstant befundet sig et fremmed menneske i familiens hjem. Går Astrid en tur med barnevognen, følger sygeplejersken med. Klokkene 7 og klokken 19 er der vagtskifte. Alle ugens dage. Også juleaften.

– Man vænner sig til det. Efter 14 dage stopper man med at være pæn. Vi kan sagtens hverdagsskændes eller gå rundt i underbukser, selv om der sidder en sygeplejerske på Christians værelse, fortæller Astrid.

Sygeplejersken har ansvaret for Christian. Hun overvåger ham, når han sover, renser hans udstyr og er klar til at træde til, hvis han pludselig ikke kan få luft. Siden ordningen begyndte, har familien haft de første 25 forskellige sygeplejersker i hjemmet.

– Det er hårdt, men sygeplejerskerne er professionelle og har en god forståelse for, at vi også har brug for privatliv. Sommetider bliver det for meget, og så ringer jeg til min mor og beder hende komme, så jeg kan gå en lang tur eller tage ud og handle. Man har også behov for at være alene, ellers bliver man sindssyg, forklarer Astrid.

Christian kan ikke komme i vuggestue på grund af sin sygdom og bliver derfor passet i hjemmet. I første omgang af en ansat barneplejerske, men nu har Astrid overtaget tjansen og får erstatning for tabt arbejdsfortjeneste af kommunen.

– Jeg kan mærke, at der er kommet mere ro på børnene, efter at jeg traf beslutningen om at lukke klinikken, siger hun.

Astrid kunne have solgt butikken, men har valgt at leje lokalerne ud, så hun selv har mulighed for at starte op igen på et senere tidspunkt.

– Christian vokser forhåbentlig fra sin sygdom og bliver helt rask en dag, men jeg tager det én dag ad gangen og tænker ikke ud i fremtiden, for det kommer der ikke noget godt ud af, siger Astrid. □

Af: Vibeke C. Larsen

Foto: Gregers Kirdorf

redaktionen@familiejournal.dk

Astrid har altid drømt om at blive kosmetolog, men den 1. juni lukkede hun sit livsværk ned.

– Det var en frygtelig dag, men jeg ved, at jeg har truffet den rigtige beslutning, for min familie er det vigtigste.